

hradě útrat sporu, uložené mu (ve výši 30.000 Kč) zemským soudem v Drážďanech, se takto zachoval jen k tomu cíli, by pohnul žalované k narovnání, že to tedy stejně jako L-a byla vzdána zjištění nebo snaha se obohatiti. Takto přiznal však obviněný sám správnost označení, jehož se v kárném nálezu dostává onomu postupu dotčené pohledávky jako pouhého jednání na oko, a připustil zároveň, že jen na oko byl jím vlastně veden i onen spor. Je proto odvolání v nepravu i pokud označuje jako pouhou mylnou domněnku závěr kárného nálezu, podle něhož se obviněnému jednalo mimo jiné o to, by si ve sporu uspořil kolky a poplatky, jelikož prý obviněný by se byl rovněž mohl domáhati práva chudých, jež by mu bylo vzhledem na jeho majetkové a výdělečné poměry zajisté také uděleno. Přehlížíť odvolání další závěr nálezu, podle něhož cílem obviněného bylo zejména i, aby žalovaným pro případ jejich úspěchu ve sporu bylo znemožněno vydobytí procesních útrat. Zjištění tohoto jeho záměru stačí již o sobě, by v jeho jednání byla spatřována podstata kárného přečinu, nesejde zejména na tom, že v zápětí nedošlo k vydobytí procesních útrat snad proto, že obviněný neměl majetku ani výdělku, který podléhal exekuci.

V hlavní věci jest tudíž odvolání ve všech směrech bezdůvodným a bylo mu jen, pokud jde o kvalifikaci zjištěných kárných provinění, vyhověti potud, že se výrok o porušení povinností povolání obmezuje na bod 1. výroku napadeného nálezu. Hledí-li se však k celé řadě velmi závažných okolností přitěžujících, na něž kárná rada právem uznala, najmě k tomu, že obviněný přes opětne předchozí tresty důsledně po delší dobu pokračoval v kárné činnosti, kterou byla neobyčejně těžkým způsobem poškozena důstojnost stavu v tuzemsku i v cizině, nezbylo, než setrvati na nejpřísnějším trestu, stanoveném v § 12 písm. d) kárného řádu advokátního (výmaz ze seznamu advokátů), poněvadž by žádný z mírnějších kárných trestů, zejména ani dočasné zastavení advokacie ve smyslu § 12 písm. c) kárn. řádu adv. nevystihovalo náležitě mimořádnou tíži kárných provinění obviněného v jejich souhrnu, jež právě vzhledem k tomu nelze s dostatek omluviti ani stářím obviněného, ani jeho nemocí a nezpůsobilostí k výdělku. Výrok o povinnosti obviněného k náhradě případných nákladů na kárné řízení nebylo třeba změnit, poněvadž výrok o vině doznal částečné změny jen co do právní kvalifikace kárných provinění.

Čís. 97 dis.

Jest uznati na služební přečin, nikoliv jen na nepřístojnost, je-li provinění soudce podle způsobu, stupně neb opakování a přitěžujících okolností takové, že nepřipouští, by vinník byl ponechán na dosavadním služebním místě nebo ve službě vůbec.

Jsou-li tu tyto předpoklady, jest porušení služebních povinností soudcem kvalifikovati za služební přečin i tenkrát, jednal-li vinník lehkomylně.

Spadá sem, představil-li se obviněný komusi jako auskultant, upozornil ho na to, že ho vyslýchal v určité trestní věci, žádal a přijal od něho zápůjčku a pustil se s ním do hovoru o stavu oné věci.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1929, Ds I 14/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských úředníků nevyhověl po neveřejném líčení odvolání obviněného do kárného nálezu kárného senátu vrchního soudu v Praze ze dne 11. května 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným služebním přečinem podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce právní namítá odvolání především, že ve skutcích, jichž se obviněný podle zjištění kárného nálezu dopustil, bylo by lze spatřovati porušení služebních povinností obviněného jen, kdyby byl obviněný zápůjčku na H-ovi vymohl předstíráním vlivu na vyřízení trestní věci. Tento právní názor odvolání je právně mylný. Kárný nález shledává ve zjištěném jednání obviněného porušení služebních povinností, uložených obviněnému § 47 soudní instrukce ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák., a to porušení povinností, jež obviněný měl jako soudce mimo úřad. O porušení těchto povinností jde, dopustil-li se soudce mimo úřad něčeho, co jest způsobilým otrásti důvěrou v jeho soudcovskou úřední činnost nebo snížit vážnost stavu soudcovského. Porušení těchto povinností lze se tudíž dopustiti též jiným způsobem než předstíráním vlivu na vyřízení určité právní věci k vůli dosažení poskytnutí zápůjčky. Další námitku odvolání, že skutečnost, že se obviněný představil H-ovi jako auskultant, nezakládá o sobě porušení služebních povinností obviněného, jest označiti za bezpředmětnou, poněvadž kárný nález neshledává porušení služebních povinností, uložených obviněnému § 47 cit. soudní instrukce již v tom, že se obviněný představil H-ovi jako auskultant, nýbrž spatřuje je v tom, že obviněný, představiv se při své první návštěvě H-ovi a upozorniv ho na to, že ho vyslýchal v trestní věci K-ové, žádal a přijal od H-e zápůjčku 200 Kč, již splatiti vůbec nezamýšlel, a dále v tom, že se obviněný při druhé návštěvě u H-e pustil s ním do hovoru o stavu této trestní věci a, učiniv mu při tom nesprávné údaje o výsledku trestního řízení proti K-ové, žádal a přijal znovu od H-e zápůjčku, na jejíž zaplacení vůbec nepomýšlel. Namítá-li dále odvolání, že kárný nález sice zjišťuje, že se obviněný odvolával H-ovi na své úřední postavení a na svoji úřední činnost, že však nezjišťuje, jakých slov obviněný při tom užil, jest mu připomenouti, že kárný nález běře, jak plyne z jeho důvodů, za prokázáno, že se obviněný představil H-ovi při své první návštěvě u něho jako Dr. R. a tázal se ho, zda se na něho pamatuje, že ho (H-e) vyslýchal na Pankráci v trestní věci K-ové.

Neodůvodněná jest i námitka odvolání, že zjištěné jednání obviněného naplňuje jen skutkovou podstatu nepřístojnosti podle § 2 zák. ze

dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., nikoli tedy skutkovou podstatu služebního přečinu podle téhož ustanovení zákona, protože prý tu šlo nanejvýš o lehkomyšlné jednání obviněného. Kárný zákon pro soudce ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. nestanoví přesně hranici mezi nepřístojností a služebním přečinem. Podle § 2 tohoto zákona je porušení povinností, uložených soudcům úřadem nebo služební přísahou trestati buď pořádkovými nebo kárnými tresty podle toho, zda se porušení povinností jeví pouhou nepřístojností či vzhledem ke způsobu, stupni, opakování neb okolnostem přitěžujícím služebním přečinem. Při uvažování, zda v tom kterém případě jde o nepřístojnost či o služební přečin, jest přihlížeti k ustanovením §§ 3 a 6 cit. zákona o trestech. Kdežto § 3 tohoto zákona stanoví na nepřístojnost tresty napomenutí a důtky, jest podle § 6 téhož zákona trestem na služební přečin přeložení ve stejné hodnosti na jiné služební místo bez nároku na náhradu útrat přesídlení, nebo přesazení na dočasný odpočinek, nebo propuštění ze služby. Z citovaných ustanovení §§ 2 a 6 kárného zákona pro soudce vyplývá, že jest uznati na služební přečin, jest-li provinění soudce podle způsobu, stupně nebo opakování a přitěžujících okolností takové, že nepřipouští, by vinník byl ponechán na dosavadním služebním místě nebo ve službě vůbec. (Rozh. č. 23 dis. sb. n. s.) Jsou-li tu tyto předpoklady, jest porušení služebních povinností soudcem kvalifikovati za služební přečin i tenkrát, jednal-li vinník lehkomyšlně. Posuzují-li se však činy, jichž se obviněný podle skutkových zjištění kárného nálezu dopustil, s těchto hledisek, nelze kárnému nálezu důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, shledal-li ve zjištěných skutečích obviněného služební přečin podle § 2 cit. kárn. zákona; neboť zjištěné jednání obviněného uzavírá v sobě hrubé a opakované porušení služebních povinností obviněnému § 47 soudní instrukce ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák. uložených. Za tohoto stavu věci nebylo lze odvolání směřujícímu proti výroku kárného nálezu o vině vyhověti.

Čís. 98 dis.

Pokud jde o pouhou nepřístojnost, nikoliv o služební přečin, pustil-li se soudce do obchodních styků v úřední místnosti a v čase soudního řízení, na kterém byla účastněna osoba, se kterou soudce navazoval obchodní styky.

Obhájce je podle § 152 čís. 2 tr. ř. zproštěn povinnosti vydati svědectví jen pro trestní (kárné) řízení, které se vede proti osobě, kterou nebo v jejímž zájmu byl požádán o právní poučení neb o zastupování; ustanovení § 152 čís. 2 tr. ř. nemá místa v trestním (kárném) řízení, ve kterém jde o stíhání osoby jiné.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1929, Ds I 16/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských úředníků po neveřejném líčení odvolání obviněného z kárného